

[Poul Dam.]

af § 266 b. Den gældende regel er i orden. Den rammer den notorisk løgnagtige propaganda, medens den foreslåede rammer usympatiske anskuelser. Dette er det springende punkt; man sætter et skel mellem acceptable meninger og uacceptable meninger. Når dette skel først er sat, kan det flyttes, og hvor er vi så henne? Så er vi tilbage i den oplyste enevældes forestillinger om ytringsfrihedens grænser. I parentes skal det bemærkes, at det er bittert ironisk, at netop en lovændring, der vil bekæmpe diskrimination, medfører, at et så uvidenskabeligt og diskriminationsladet ord som ordet „race“ indføres i dansk lovgivning.

Nu er det imidlertid klart, at der ikke er noget i de to lovforslag, der vil bekæmpe enhver diskrimination. Hvis de fortolkes modsætningsvis — men det har naturligvis ikke været tilsigtet — kunne man snarere sige tværtimod. Det vil stadig være lovligt, at en gruppe af personer bliver truet, forhånet eller gjort til genstand for nedsættende omtale eller behandling, hvis det blot sker på grund af noget andet end hudfarve, tro osv. Man må stadig omtale f. eks. folketingets medlemmer, langhårede, højskolefolk eller socialister truende, forhånende eller nedsættende, og det skal ingen beklage sig over, det er vilkårene. Men forholdet afslører det meningsløse i forslagets tankegang. Visse falske generalisationer kriminaliseres. Man må ikke tale ondt om negre, svenskere, grønlandere eller katolikker i almindelighed. Andre falske generalisationer kan derimod leve og blomstre totalt fredede, ja, i virkeligheden som uundværlige led i den offentlige debat.

Det samme gælder forslaget om forbud mod forskelsbehandling. Det er kun den forskelsbehandling, der bundes i en vis gruppe begrundelser, som rammes. Anden forskelsbehandling er stadig tilladelig. Det vil jo for resten gøre lovforslaget til et slag i luften, og sådan, forstår jeg, opfatter flere af de andre ærede ordførere det også. Den restauratør, der ikke vil se fremmedarbejdere hos sig, skal nok finde ud af at begrunde afvisningen med noget andet, end at de pågældende er udlændinge.

Jeg læser, at rigsadvokaten har været betænkelig ved begge forslagene, og det forstår jeg. Det bør få andre til at tænke sig

om endnu en gang. Når landets højeste anklagemyndighed mener, at reglerne er for vidtgående, kan man forestille sig, hvor svært det vil blive at leve med den slags regler. Men det er trods alt en mindre væsentlig detalje. Kernen i sagen er, at man med disse forslag kriminaliserer nogle meninger og nogle holdninger. Det er ganske vist meninger og holdninger, der efter min mening er fordømmelige, men det kan ikke spille nogen rolle. Det er ikke statens eller domstolens opgave at beskytte mig eller andre, der mener som jeg, ved at forbyde nogle meningsyttringer, som jeg fordømmer. Meninger, selv de mest usympatiske, og propaganda, selv den mest forbryderiske, skal bekæmpes på frihedens vilkår.

Nu begrundes forslagene med en henvisning til, at vi bør ratificere nogle FN-konventioner. Jeg har nok læst dem, men de burde alligevel have været forelagt samtidig, det ville have afklaret meget. De mange smukt klingende ord i disse konventioner er det jo svært at tage alvorligt som grundlag for vores lovgivning, mens de utvivlsomt mange andre steder i verden kan rumme spirer til en bedre udvikling. Dertil kommer jo, at ikke alle lande synes at tage de forpligtelser, som en ratifikation medfører, særlig højtideligt. Jeg har læst listen over lande, der havde ratificeret konventionen om racediskrimination, inden den trådte i kraft, og jeg kunne f. eks. godt lide at vide, hvad man egentlig tænkte sig i Den Forenede Arabiske Republik, da man uden forbehold ratificerede denne konvention. Den Forenede Arabiske Republiks egen propaganda mod jøderne strider ganske klart mod konventionens artikel 4.

Danmark bør ikke ratificere en hvilken som helst kompromiskonvention fra FN, hvis vi alvorligt må frygte, at følgerne gør det danske samfund ringere. Disse lovforslag begrundes altså med ratifikationsønsket, men de vil medføre demokratiske tilbageskridt, hvis de da skal tages efter ordlyden. Hvis de ikke skal det, altså hvis de blot er udtryk for ønsker om en formel inddækning, så er det vel lidet værdigt at gennemføre dem.

Til konklusionen: disse forslag bør sendes i udvalg. Deres grundsynspunkter, protesten mod krigspropagandaen og protesten mod diskrimination, bør leve videre i folket